

רומלי ובומלי הענקים המצחיקים

תומר רוזן גרייס

פרק 1: רומלי ובומלי משחקים בסוס ארוך

שני ענקים ענקיים מאוד היו פעם על שתי גבעות בארץ אחת גדולה של ענקים. קראו להם רומלי ובומלי. הגבעות שלהם היו מאוד גדולות, ומסביבן היו שני עמקים מאוד גדולים ועמקים, ובאמצע בין שני העמקים הייתה גבעה אחת עוד יותר גדולה וענקית, שעל פסגתה צמחו עצים ענקיים של ענקים. זאת הייתה גבעת המשחקים של הענקים בארץ הענקים הגדולה.

למטה, רחוק בעמק שמתחת לגבעת המשחקים של הענקים, זרם נהר ענקי של ענקים בזרם חזק ואימתני.

יום אחד נרד רומלי הענק מן הגבעה שלו אל העמק שלו, ומשם טפס אל ראש גבעת המשחקים. הוא הלך לשם כדי לשחק עם בומלי, הענק החבר שלו, שבדיוק בא גם הוא לשם מן הבית שלו, ששכן על הגבעה שלו בצד השני.

כשהם נפגשו, הם התחבקו חבוק ענקי של ענקים.

”רומלי, ידידי, מה נשמע?” קרא בומלי וחבק את רומלי בידידות.

"אני בסדר, ומה שלומך אמה?" חבק רומלי את ידידו הענק בומלי, ושניהם כמעט מחצו זה את זה תוך כדי חבוק.

"במה נשחק היום?" שאל בומלי.

"בוא נשחק בסוס ארץ מעל העצים," הציע רומלי.

"מעלה, אני מתחיל", קרא בומלי. "אני אתחיל מעץ הארץ הזה!" ובומלי תפס את הגזע של העץ מלמעלה בשתי ידיו, פשק את רגליו הענקיות, זנק – ועבר את העץ בקפיצה אחת. כי אתם מבינים, בומלי היה יותר גבוה אפילו מעץ הארץ הגדול.

"עכשו אתה", אמר בומלי לרומלי. "נראה אותך מזנק מעל עץ האזדרכת הזה."

"מעל העץ הקטן הזה? אין שום בעיה!" התלהב רומלי. הוא תפס את הגזע של עץ האזדרכת מלמעלה ועבר אותו בקפיצה אחת, כשרגליו הענקיות מורמות לצדדים.

אלא מה? כשהוא נמר לעבר את העץ, רומלי שכח לסקר בחזרה את הרגלים שלו, ולכן הוא נחת – בבת אחת – על הישבן הענקי שלו, בצד השני של העץ.

"הא הא, חה חה, זה היה -- כל כך -- מצחיק!..." פרח בומלי בצחוק ענקי. "סליחה, רומלי ידידי, אני פשוט לא מצליח להתאפק מלצחק, חה חה חה..."

רומלי נעלב קצת. "טוב, נראה אותך, חכם גדול", הוא אמר לבומלי, "תצחק, תצחק – נראה אותך עובר עכשו את עץ הדלב העצום הזה שם!" והוא הצביע על העץ שאליה הוא התפונן, ובינתיים טפח בסתיר על ישבנו, שפאב מן החבטה.

בומלי, שְׁעֵדוֹן הַתַּפְתַּל מִצְחוֹק, הִלָּךְ אֶל עַץ הַדֶּלֶב הָעֵצוּם בְּשָׁנֵי צַעְדֵי עֵנֶק, תַּפְס בְּכוּחַ אֶת גִּזְעוֹ מִלְמַעְלָה וְהִנְיִף אֶת עֲצָמוֹ בְּאֵוִיר. הוּא רַק לֹא יָדַע, שְׁעֵנְפֵי הָעֵדֵנִים שֶׁל עַץ הַדֶּלֶב מַעְדִּיפִים בְּדֶרֶךְ-כָּלֵל שְׁעֵנְקִים כְּבָדִים לֹא יִטְפְּסוּ עֲלֵיהֶם.

קָרִישׁ קָרָאשׁ, פְּצִיחַ פְּצָאחַ, קָלִישׁ קָלָאשׁ... הַתַּפְּצָחוֹ הָעֵנְפִים וְנִשְׁבְּרוּ תַחַת מִשְׁקָלוֹ שֶׁל הָעֵנֶק, קָרְסוּ וְהִפִּילוּ אוֹתוֹ מִמֶּשׁ לְתוֹךְ הָעֵץ הָאֲמֵלֵל, שְׁאֵבֵד דֵּי הַרְבֵּה עֵנְפִים יָפִים בְּדֶרֶךְ.

”הָא הָא הָא!” צָחַק רוֹמְלִי, ”מִי צוֹחֵק עֲכָשׁוֹ? מִי נֶפֶל עֲכָשׁוֹ?”

”תַּפְּסִיק לְצַחֵק וְתוֹן לִי יָד בְּשִׁבִיל לְחַלֵּץ אוֹתִי מִכָּאֵן,” נָהַם בּוֹמְלִי בְּרִגְזוֹ. ”טוֹב, צְדָקָתְךָ, זֶה לֹא הִיָּה יָפָה מִצַּדֵּי לְצַחֵק עֲלִידָךְ כְּשֶׁנִּפְלָתְךָ, זֶה הִיָּה מִגִּיעַ לִי.”

”כֵּן, אָבֵל זֶה לֹא הִיָּה יָפָה כְּלַפֵּי הָעֵץ הַמְסֻכָּן,” אָמַר רוֹמְלִי, ”אֲמָא שְׁלִי אוֹמְרַת שְׁזֵה לֹא יָפָה בְּכָלֵל לְהִרְסַ עֲצִים, וְשְׁעֵנְקִים צְעִירִים חֲזִבִים לְלַמֵּד לְשֹׁמֵר עֲלֵיהֶם.”

”נָכוֹן, אֲזוֹ בּוֹא נִפְסִיק לְשַׁחֵק וְנִלְדָּךְ לְשִׁבֵּת קֶצֶת שָׁם – מִתַּחַת לְעֵצִים הַיּוֹתֵר נְמוּכִים,” אָמַר בּוֹמְלִי, ”יֵישׁ שָׁם צֵל וְאֲנִי רוֹצֵה לְנוּחַ, כּוֹאֵב לִי בְּכָל מְקוֹם.”

”טוֹב, גַּם לִי עֵדוֹן כּוֹאֵב הַיִּשְׁבָּן,” אָמַר רוֹמְלִי.

”טוֹב, אֲזוֹ בּוֹא נִלְדָּךְ לְשָׁם,” הִסְכִּים בּוֹמְלִי, וְהֵם פָּנוּ לְלַכֵּת אֶל הַחֶרֶשָׁה.